

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov JUDr. Eleny Kováčovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci navrhovateľov 1/ **M. Ř.**, 2/ **A. S.**, 3/ **B. K.**, 4/ **J. G.**, proti odporcovi **Obvodnému pozemkovému úradu Liptovský Mikuláš**, za účasti účastníka konania **Slovenského pozemkového fondu**, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľov 1/ - 4/ proti rozhodnutiu odporcu č. 532-2007/00244-17 VM zo dňa 19. novembra 2007, konajúc o odvolaní navrhovateľov 1/ - 4/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 3. októbra 2008, č.k. 22 Sp 2/2008-37, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 22 Sp 2/2008-37 zo dňa 3. októbra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozhodnutie odporcu zo dňa 19. novembra 2007, č. 532-2007/00244-17 VM, ktorým odporca rozhodol podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) tak, že navrhovateľom 1/ - 4/ ako oprávneným osobám podľa § 2 ods. 2 písm. c/ zákona, ktorí splnili podmienky uvedené v § 3 ods. 1 písm. m/ zákona priznal právo na náhradu za pôvodnú pkn. parcelu č. X. z pkn. vložky č. X. v kat. území L. M. v podiele 24/32 o výmere 3354m².

Zároveň odporca v bode 5 rozhodnutia rozhodol, že navrhovatelia 1/ - 4/ nespĺňajú podmienky uvedené v § 3 zákona na navrátenie vlastníctva alebo priznanie práva na náhradu za pozemky zapísané v pkn. vložke č. X. v kat. území L.M., v pkn. vložke č. X. v kat. území B. a v pkn. vložke č. X. v kat. území N. z dôvodu, že za parcely zapísané vo vyššie uvedených pkn. vložkách, ktoré boli vyvlastnené pôvodným vlastníkom – Š. G. a jeho manželke A. G., rod. M. na základe vyvlastňovacích rozhodnutí ONV v Liptovskom Mikuláši č. Výst. 262-336/1977-K zo dňa 15. novembra 1977, č. ÚP-1082-336/1979-na zo dňa 19. decembra 1979, č. ÚP-892-336/1980-Na zo dňa 19. novembra 1980, č. ÚP/1817/336/1982/JUDr.Dž a č. ÚP/2889/336/1986-JUDr.Dž zo dňa 30. marca 1987, bola finančná náhrada Š. G. a jeho manželke A. G. uhradená.

K parcelám zapísaným vo vyššie uvedených pkn. vložkách, ktoré neboli predmetom vyvlastňovacích rozhodnutí podľa identifikácie parciel č. X. majú dedičia po pôvodných vlastníkoch zapísané vlastníctvo na LV na základe dedičských rozhodnutí.

Ako vyplynulo z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd nezistil zo strany odporcu porušenie zákona v preskúmanom rozhodnutí, dospel k záveru že je správne a rešpektujúce príslušné ustanovenia zákona, pričom sa stotožnil s právnym názorom odporcu.

Proti tomuto rozsudku podali navrhovatelia 1/ - 4/ odvolanie a žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov odporcom k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, ktoré doteraz neboli uplatnené a tiež z dôvodu, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Poukázali na skutočnosť, že odporca postupoval protizákonne, ak navrhovateľom ako oprávneným osobám nevrátil pôvodný pozemok pkn. parcela č. X. z pkn. vložky č. X. v kat. území L. M. v podiele 24/32 o výmere 3354m² ale priznal len náhradu s odôvodnením, že „pozemok po prechode na štát tvoria objekty pod priehradou - zemnú hrádzu vodnej elektrárne v kat. území L. M., čo je zákonnou prekážkou vrátenia vlastníctva“, pričom v ustanovení § 6 zákona takáto zákonná prekážka nie je uvedená. Z toho dôvodu je tiež rozhodnutie odporcu nezákonné.

Taktiež uviedli, že Obvodný pozemkový úrad Liptovský Mikuláš vôbec neskúmal, kde sa v skutočnosti uvedený pozemok nachádza – nezistil skutočný stav veci. Uvedený pozemok sa nachádza nad cestou (parc. č. X.) z malej časti zasahuje

do tejto cesty. Takže v tomto prípade ide tiež o naplnenie skutkovej podstaty § 3 písm. l/ zákona.

Pokiaľ a jedná o výrok rozhodnutia, že oprávnené osoby nespĺňajú podmienky uvedené v § 3 zákona z dôvodu, že právnym predchodcom oprávnených osôb Š. G. a jeho manželke A. G. bola uhradená finančná náhrada navrhovateľa uviedli, že odporca v danom prípade neskúmal – nezisťoval skutočný stav veci, a to či uvedené pozemky, ktoré boli vyvlastnené za náhradu slúžili, alebo slúžia na účel, na ktorý boli vyvlastnené.

Odporca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 v spojení s § 246c OSP na nariadenom pojednávaní podľa § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní dňa 18. novembra 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z obsahu predloženého administratívneho spisu ako i výsledkov doterajšieho priebehu konania odvolací súd zistil, že predmetom preskúmovacieho konania je rozhodnutie odporcu z 19. novembra 2007, číslo: 532-2007/00244-17 VM, ktorým bolo rozhodnuté o nárokoch navrhovateľov 1/ - 4/ na navrátenie vlastníctva k pozemkom alebo priznanie práva na náhradu podľa zákona.

Nehnutelnosti, na ktoré si navrhovatelia uplatnili reštitučný nárok boli na základe vyvlastňovacích rozhodnutí ONV v Liptovskom Mikuláši č. Výst. 262-336/1977-K zo dňa 15. novembra 1977, č. ÚP-1082-336/1979-na zo dňa 19. decembra 1979, č. ÚP-892-336/1980-Na zo dňa 19. novembra 1980, č. ÚP/1817/336/1982/JUDr.Dž. a č. ÚP/2889/336/1986-JUDr.Dž zo dňa 30. marca 1987 vyvlastnené pre vodné dielo L. M. – záplavu v kat. území L. M., pre zriadenie ochranných lesných pásov vodného diela, pre cestu priehrada – B., pre zemnú hrádzu vodnej elektrárne.

Krajský súd námietky navrhovateľov 1/ - 4/, ktoré uviedli v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu vo vzťahu k pozemkom zapísaným v pkn. vložkách č. X. v kat. území L. M., kde nespĺňali podmienky pre navrátenie vlastníctva, že s cenovými ponukami z obdobia vyvlastňovania nesúhlasili, nakoľko vlastníkov diskriminovali už v tomto období považoval za nedôvodné, pričom sa dôsledne držal rozsahu návrhu navrhovateľov 1/ - 4/, v ktorom bolo správne rozhodnutie napadnuté vyššie uvedenými námietkami.

V súvislosti s námietkami oprávnených osôb ohľadom náhrady krajský súd považoval za potrebné uviesť a zdôrazniť tú skutočnosť s poukazom na názor správneho orgánu, že reštitučný zákon nebol prijatý pre posudzovanie výšky poskytnutých náhrad a jeho úlohou a ani právomocou správnych orgánov nie je meniť už určené, resp. poskytnuté náhrady, pokiaľ boli poskytnuté v súlade s vtedy platnými cenovými zákonmi, a teda ani nie je možné podľa neho ani upraviť výšku náhrad vzhľadom na súčasné trhové ceny.

Uvedený právny názor krajského súdu je podľa odvolacieho súdu správny. Finančná náhrada za vyvlastnené pozemky bola vypočítaná podľa vtedy platných cenových predpisov (vyhl. č. 47/1969 Zb.).

Následne odvolací súd poukazuje na obsah žiadosti zo dňa 8. novembra 2004, doručenej Obvodnému pozemkovému úradu Liptovský Mikuláš dňa 15. novembra 2004, ktorou navrhovatelia 1/ - 4/ si uplatnili nárok podľa § 5 ods. 1 zákona a žiadali o vrátenie vyvlastnených parciel.

Navrhovatelia 1/ - 4/ v žiadosti uviedli, že ak existujú listinné dôkazy o náhradách v hotovosti podľa vyvlastňovacieho rozhodnutia ONV, OV a ÚP v Liptovskom Mikuláši, tieto boli uskutočňované za nápadne nevýhodných podmienok pre navrhovateľov a v tiesni, pričom cítia krivdu, trvajú na tom, že im bola spôsobená škoda a žiadajú o finančné vyrovnanie alebo náhradné pozemky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že správny orgán jednoznačne pri svojom rozhodovaní o uplatnenom reštitučnom nároku vychádzal z dostupných materiálov, pričom listiny získané v konaní boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, v ktorom správny orgán dospel k záveru, že uvedený reštitučný nárok navrhovateľov 1/ - 4/ je potrebné posudzovať podľa § 6 ods. 1 písm. m / zákona (t.j. vyvlastnenie bez vyplatenia náhrady).

Ako správne uviedol i krajský súd, navrhovatelia si uplatnili reštitučný nárok z dôvodu, že za vyvlastnené nehnuteľnosti nebola poskytnutá pôvodným vlastníkom, resp. im ako dedičom a oprávneným osobám náhrada, hoci predmetné vyvlastňovacie rozhodnutia vyvlastňovaciu náhradu riešili.

Preukázané však bolo, za ktoré nehnuteľnosti Vodohospodárska výstavba investorský podnik, pracovná skupina Vrútky poukázala náhrady do notárskeho depozitu a za ktoré bola náhrada vyplatená v poštových poukázkach.

V danom prípade si navrhovatelia neuplatnili reštitučný nárok podľa § 3 ods. 1 písm. l/ zákona (vyvlastnenie za náhradu, ak nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila na účel, na ktorý bola vyvlastnená), na čo zrejme chceli poukázať v odvolaní proti rozsudku krajského súdu.

Pokiaľ sa jedná o námietky navrhovateľov 1/ - 4/ uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu odvolací súd tieto považuje za účelové, ktoré nemôžu prívodiť iné rozhodnutie vo veci.

Odvolací súd udáva, že konanie podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (konanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov) nie je pokračovaním administratívneho konania, je samostatným konaním súdnym.

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že správny orgán dôsledne postupoval v dôkaznom konaní pre presné a úplné zistenie skutočného stavu veci v súvislosti s preukázaním vyplatenia finančnej náhrady.

Navrhovatelia 1/ - 4/ nespochybnili právne relevantným spôsobom dôkazy vykonané odporcom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z vyššie uvedeného preto potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny (§ 219 ods.1, 2 OSP), keď sa stotožnil s právnym posúdením veci a s jeho závermi, ktoré krajský súd náležite odôvodnil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP tak, že navrhovateľom nepriznal ich náhradu, nakoľko neboli v konaní úspešní a odporcovi preto, že mu tieto nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 18. novembra 2009

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová